“จะ”ในฐานะคำบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis marker)

/cà?/AS AN IRREALIS MARKER IN THAI

อภิญญา สร้อยธุหร่ำ

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ว่าคำว่า “จะ” ทำหน้าที่เป็นคำบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในระบบไวยากรณ์ไทย

ผลการวิจัยพบว่า “จะ” ซึ่งปรากฏในบริบททางวากยสัมพันธ์ต่างๆ แสดงความหมายของเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง ณ เวลากล่าวถ้อยซึ่งเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการไม่เกิดจริงของเหตุการณ์คือสถานะเหตุการณ์จริง (realis) ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือกำลังเกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย และสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อยและเหตุการณ์ดังกล่าวอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้ในเชิงแบบลักษณ์ภาษาโดย “จะ” แสดงสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในบริเวณทางอรรถศาสตร์ต่างๆ ซึ่งได้แก่ ความน่าจะเป็นของการเกิดเหตุการณ์ ความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์ ความตั้งใจและเจตนา อนาคตกาล เหตุการณ์เงื่อนไข วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และการเริ่มของเหตุการณ์ ดังนั้น “จะ” จึงน่าจะวิเคราะห์ว่าเป็นคำไวยากรณ์แสดงสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis marker) ในระบบไวยากรณ์ไทยมากกว่าการวิเคราะห์ให้ “จะ” เป็นคำแสดงอนาคตกาล (future tense marker) หรือคำแสดงทัศนะภาวะแสดงความเป็นไปได้ของการเกิดของเหตุการณ์ (modality) เช่นที่ปรากฏในงานวิจัยในอดีต

คำสำคัญ: แบบลักษณ์ภาษา สถานะเหตุการณ์ที่เกิดจริง สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง บริเวณทางอรรถศาสตร์

Abstract

The principal objective of this reserch is to study the function of the modal auxiliary / cà?/ ‘will’ as an irrealis marker in Thai grammar.

Results show that /cà?/ in various syntactic constructions marks reality status in the ‘irrealis’ domain which contrasts with ‘realis’. In the ‘realis’ domain, a situation actually took place or is taking place, while in the ‘irrealis’ domain, it is viewed as having not yet occurred, and the incident may or may not happen. The reality status is a typological category and the semantic domains related to ‘irrealis’ which are expressed by /cà?/ are probability, possibility, intention, future tense, conditionals, purpose, goal, and the start of an event. Thus, this study argues for the status of /cà?/ as an irrealis marker rather than a future tense marker or modality as traditionally stated in previous studies.

***Keywords**: Typology, Realis, Irrealis, Semantic domain*

บทนำ

ในภาษาไทยคำว่า "จะ" เป็นคำไวยากรณ์คำหนึ่งที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจศึกษากันอย่างกว้างขวาง จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาคำว่า "จะ" ในฐานะคำช่วยกริยา (auxiliary) ที่เน้นเรื่องของชนิดของคำ และตำแหน่งการปรากฏ เช่น งานของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2532) วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2531) ราตรี ธันวารชร (2516) และการศึกษาในเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างอรรถศาสตร์และวากยสัมพันธ์ เช่น ปราณี กุลละวณิชย์ (Kullavanijaya. 1968) สโคเวล (Scovel. 1970) อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์ (Warotamasikhadit. 1972) และกาญจนา สินธวานนท์ (Sindhavananda. 1970) โดยงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าคำว่า "จะ" เป็นคำช่วยกริยาประเภทหนึ่งที่แสดงความหมายเกี่ยวกับอนาคตกาล ความตั้งใจ และการคาดคะเนความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคุณสมบัติทางความหมายของคำว่า "จะ" เอง ผู้วิจัยเห็นว่า "จะ" ควรจัดเป็นคำบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis marker) ตามแนวคิดเรื่องสถานะเหตุการณ์ที่เกิดจริง (realis) และสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) ในเชิงแบบลักษณ์ภาษาของชุงและทิมเบอร์เลค (Chung; & Timberlake. 1985) และซิททาว (Zeitoun. 2005) มากกว่าคำแสดงอนาคตกาล ความตั้งใจ และการคาดคะเนความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์เนื่องจากเหตุการณ์ที่แสดงโดย "จะ" ในบริบทต่างๆ ล้วนเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อย หรือเวลาอ้างอิงทั้งสิ้น

แนวคิดเรื่องสถานะเหตุการณ์จริง (realis) และเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) นี้ถูกเสนอเป็นครั้งแรกในงานของซาเพียร์ ในปี 1917 โดยซาเพียร์ (Sapir. 1930: 168) กล่าวว่าหน่วยคำที่แสดงสถานะเหตุการณ์สมมติ (irrealis modal suffix) คือหน่วยคำที่บ่งชี้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นจริง เช่น เหตุการณ์แสดงศักยภาพ (potential) และเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง (counterfactual event) แนวคิดดังกล่าวเป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์หลายต่อหลายคนให้ความสนใจอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในงานแนวภาษาศาสตร์พรรณา (descriptive linguistics) และงานในเชิงแบบลักษณ์ภาษา (typological linguistics) เช่น ชุงและทิมเบอร์เลค (Chung; & Timberlake. 1985) ซิททาว (Zeitoun. 2005) และเดอฮาน (De Haan. 2011: Online) เป็นต้น แม้แนวคิดเรื่องสถานะเหตุการณ์จริง (realis) และเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) จะได้รับการกล่าวถึงและเป็นประเด็นศึกษาทางภาษาศาสตร์ในงานวิจัยจำนวนมาก แต่กลับไม่ได้รับการนิยามไว้อย่างชัดเจนเนื่องจากเป็นแนวคิดที่มีคำจำกัดความที่หลากหลายจนไม่สามารถหานิยามที่แน่นอนได้ แม้ประเด็นดังกล่าวจะยังคงเป็นปัญหาทางทฤษฎีมาจนถึงปัจจุบัน แต่งานวิจัยส่วนใหญ่กล่าวไปในทางเดียวกันว่าความแตกต่างระหว่างแนวคิดเรื่องการแสดงสถานะเหตุการณ์จริง (realis) กับ สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) คือความแตกต่างในเรื่องการเกิดขึ้นจริงหรือไม่เกิดจริงของเหตุการณ์ (Bybee; Perkins; & Pagliuca. 1994; citing Chung; & Timberlake. 1985: 241) โดยชุงและทิมเบอร์เลค กล่าวว่า การแสดงสถานะเหตุการณ์จริง (realis) มักจะแสดงผ่านมาลาประเภทแสดงการบอกเล่า (indicative) ส่วนสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) มักจะแสดงผ่านมาลาประเภทความไม่เป็นจริงของเหตุการณ์(subjunctive)มาลาที่แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเงื่อนไข (conditional) และมาลาที่แสดงเหตุการณ์ที่เป็นการสมมติ (hypothetical) เป็นต้น เดอฮาน (De Haan. 2011: Online) กล่าวว่าในบางภาษาสถานะเหตุการณ์ทั้งสองแบบถือเป็นประเภททางไวยากรณ์หนึ่ง (grammatical

category) ที่จำเป็นต้องแสดงการบ่งชี้ (marked) ความแตกต่างระหว่างสถานะเหตุการณ์ทั้งสองประเภทอย่างชัดเจน แต่โดยส่วนมากสถานะเหตุการณ์จริง (realis) มักปรากฏเป็นแบบไม่ต้องการรูปบ่งชี้ (unmarked) มากกว่า นอกจากนี้รูปแบบการบ่งชี้ดังกล่าวจะแสดงผ่านรูปแบบทางไวยากรณ์รวมถึงบริเวณอรรถศาสตร์(semanticdomain) ที่แตกต่างกันด้วย ซิททาว (Zeitoun 2005: 279) ก็กล่าวว่าสถานะเหตุการณ์จริง (realis) หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือกำลังเกิดขึ้นในขณะที่สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) หมายถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย และเหตุการณ์ดังกล่าวอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบททางวากยสัมพันธ์ของคำว่า “จะ”
2. เพื่อวิเคราะห์หน้าที่ของคำว่า “จะ” ในบริบททางวากยสัมพันธ์ต่างๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สำรวจ รวบรวม และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “จะ” และคำช่วยกริยาในภาษาไทย
2. ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับคำช่วยกริยาและคำบ่งชี้เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เพื่อใช้เป็นกรอบความคิดในการศึกษาคำว่า “จะ”
3. รวบรวมข้อมูลที่มีการปรากฏของคำว่า “จะ”
4. วิเคราะห์ข้อมูลการปรากฏของคำว่า “จะ” ในบริบทแวดล้อมต่างๆรวมทั้งวิเคราะห์หน้าที่ของ “จะ” ตามแนวคิดเรื่องคำบ่งชี้เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis)

ผลการวิจัย

จากข้อมูลพบว่า เหตุการณ์ที่แสดงโดย “จะ” ในบริบทต่างๆล้วนเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อย หรือเวลาอ้างอิงทั้งสิ้น ดังนั้นคำว่า “จะ” จึงควรจัดเป็นประเภททางไวยากรณ์ประเภทหนึ่งที่ไม่ใช่ประเภททางไวยากรณ์กาล (tense) หรือการณ์ลักษณะ (aspect) ดังที่ปรากฏในงานวิจัยที่ผ่านมา เนื่องจากภาษาไทยไม่น่าจะเป็นภาษาที่จัดอยู่ในกลุ่มภาษาที่บังคับรูปแสดงกาลเป็นหลัก (tense-prominent language) หรือกลุ่มภาษาที่บังคับรูปแสดงการณ์ลักษณะเป็นหลัก (aspect-prominent language) ตามเกณฑ์การจัดประเภทภาษา 4 ข้อ (Bhat. 1999: 79-83) ดังนี้

1. มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำแสดงกาลหรือการณ์ลักษณะ (Grammaticalization of tense and aspect)

ภาษาที่มีการบังคับรูปแสดงกาลหรือการณ์ลักษณะมักเป็นภาษาที่มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำแสดงกาลหรือกาลลักษณะเพื่อบ่งชี้ความแตกต่างในการแสดงเวลาหรือลักษณะของเหตุการณ์มากกว่าภาษาอื่นๆ เช่นภาษาในตระกูลดราวิเดียน (Dravidian) อย่างภาษาทมิฬ (Tamil) ที่มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำปัจจัย (suffix) แสดงการบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างอดีตกาลกับปัจจุบันกาล (past/ non-past distinction) **nt/ tt* ที่คำกริยา (Paramasivam. 1979: 247) หรือในภาษาซูปีร์ (Supyire) ที่มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของรูปกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ (imperfective aspect) จากคำกริยาพื้นฐานในภาษา

เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาที่บังคับรูปแสดงกาลเช่นภาษาทมิฬและภาษาที่บังคับรูปแสดงการณ์ลักษณะเช่นภาษาซูปีร์ จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยเองไม่มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำแสดงกาลเช่นเดียวกับภาษาดังกล่าว เนื่องจากมโนทัศน์นี้ไม่ได้แสดงรูปผ่านภาษาโดยการใช้คำไวยากรณ์โดยตรงอย่างในภาษาอังกฤษที่มีการเติมหน่วยคำเติมท้าย *–s* และ *–ed* ที่คำกริยาเพื่อแสดงปัจจุบันกาล และอดีตกาลตามลำดับ และคำกริยาแท้ (finite verb) ทุกคำที่ปรากฏจะต้องมีการกำกับประเภททางไวยากรณ์นี้ทุกคำ ในภาษาไทยคำแสดงกาลเหล่านี้แสดงโดยวิเศษณ์วลี เช่น "วันนี้" "ตอนนี้" "เมื่อวานนี้" และ "พรุ่งนี้" เป็นต้น ดังนั้นกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำบ่งชี้กาลจึงไม่พบในภาษาไทย

ในส่วนของระบบการแสดงความหมายเชิงการณ์ลักษณะ ถึงแม้ว่าคำบ่งชี้การณ์ลักษณะในภาษาไทยส่วนใหญ่จะผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์มาจากคำกริยาตามที่กล่าวถึงข้างต้นเช่น คำบ่งชี้การณ์ลักษณะแบบไม่สมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง (continuative aspect) "อยู่" ผ่านการกลายเป็นคำไวยากรณ์มาจากคำกริยาที่มีความหมายว่า "ปรากฏ" คำแสดงการณ์ลักษณะแบบสมบูรณ์ (perfective aspect) "แล้ว" ผ่านการกลายเป็นคำไวยากรณ์มาจากคำกริยาที่มีความหมายว่า "เสร็จ" หรือ "จบ" หรือคำแสดงการณ์ลักษณะคงดำเนินอยู่ (persistent aspect) "ยัง" ผ่านการกลายเป็นคำไวยากรณ์มาจากคำกริยาที่มีความหมายว่า "มี" ก็ตาม แต่คำบ่งชี้การณ์ลักษณะเหล่านี้ยังไม่ได้ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์อย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์ กล่าวคือบางคำยังปรากฏการใช้ในลักษณะของการเป็นคำประเภทกึ่งคำช่วยกริยา (vector verb) ดังนั้นสถานะความเป็นคำไวยากรณ์ของคำบ่งชี้การณ์ลักษณะบางคำจึงยังก้ำกึ่งอยู่ระหว่างการเป็นคำหลัก หรือคำไวยากรณ์

ภัต (Bhat. 1999) กล่าวว่าในภาษากลุ่มที่มีการบังคับรูปแสดงกาล (tense-prominent languages) รูปภาษาบ่งชี้ประเภททางไวยากรณ์กาลจะผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในระดับที่มากกว่ารูปภาษาแสดงประเภททางไวยากรณ์การณ์ลักษณะ และมาลา ส่วนในภาษาที่มีการบังคับรูปแสดงการณ์ลักษณะ (aspect-prominent languages) รูปภาษาแสดงการณ์ลักษณะจะผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในระดับที่มากกว่ารูปภาษาแสดงประเภททางไวยากรณ์แสดงกาล และมาลา ระดับของการผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของรูปภาษาจะส่งผลเป็นอย่างมากต่อการบังคับการปรากฏของรูปภาษานั้นๆ กล่าวคือรูปภาษาที่ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในระดับที่สูงกว่าจะมีการบังคับการปรากฏที่มากกว่า ดังจะกล่าวถึงในส่วนต่อไป

2. การบังคับเกิดของกาลและการณ์ลักษณะ (Obligatoriness of tense and aspect)

ภาษาที่มีการบังคับรูปแสดงกาลหรือการณ์ลักษณะต้องเป็นภาษาที่มีการบ่งชี้รูปแสดงกาลและการณ์ลักษณะแบบบังคับเกิด (obligatory) เช่นในภาษาตระกูลดราวิเดียน (Dravidian) ที่มีการบังคับเกิดของรูปบ่งชี้แสดงกาล (tense marker) ที่คำกริยาทุกคำโดยการณ์ลักษณะหรือมาลาจะถูกแสดงก็ต่อเมื่อผู้พูดต้องการเพิ่มความหมายที่สอดคล้องกับเหตุการณ์หรือแสดงการเน้นย้ำเท่านั้น ในทำนองเดียวกับภาษาที่บังคับรูปแสดงการณ์ลักษณะเช่นภาษาลังโก (Lango) ภาษาในตระกูลนิโลซาฮารัน (Nilo-Saharan) ที่คำกริยาทุกคำจำเป็นต้องแสดงรูปบ่งชี้การณ์ลักษณะเพื่อบ่งชี้ลักษณะเหตุการณ์ออกเป็นลักษณะเหตุการณ์สมบูรณ์ (perfective) เหตุการณ์ดำเนินอยู่ (progressive) และเหตุการณ์ที่เป็นลักษณะนิสัย (habitual) โดยคำกริยาที่แสดงการณ์ลักษณะเหล่านี้อาจแสดงกาลหรือมาลาด้วยก็ได้จากการใช้คำวิเศษณ์บอกเวลาที่เหมาะสมเข้ามาขยาย (ไม่บังคับเกิด) (Bhat. 1999) แม้ภาษาไทยจะมีคำที่ใช้แสดงการณ์ลักษณะหลายคำก็ตาม แต่คำเหล่านี้ปรากฏการใช้แบบไม่บังคับเกิด เช่น

(1) ก: *นี่เธอกำลังทำอะไรอยู่น่ะ* ข: *ทำการบ้าน*

(2) ก: *นี่เธอทำอะไรอยู่น่ะ* ข: *ทำการบ้าน*

(3) ก: *เธอกินข้าวแล้วหรือยัง* ข: *กินเมื่อตอนบ่ายนี้เอง*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าคำแสดงการณ์ลักษณะอย่างคำว่า “กำลัง” “อยู่” “แล้ว” หรือ “ยัง” ในภาษาไทยเป็นคำแสดงการณ์ลักษณะที่มีลักษณะการปรากฏแบบไม่บังคับเกิด การเลือกใช้คำแสดงการณ์ลักษณะเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความต้องการในการเลือกมองเน้นเหตุการณ์ของผู้พูดเท่านั้น เช่นในตัวอย่างที่ (1) ผู้พูดต้องการถามคำถามโดยเน้นช่วงกลางของเหตุการณ์โดยการใช้คำว่า “กำลัง” และ “อยู่” ซึ่งหากไม่ต้องการเน้นลักษณะเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้พูดสามารถเลือกถามคำถามในตัวอย่างที่ (2) ก็ได้ และในการตอบคำถามผู้ฟังไม่จำเป็นต้องตอบโดยใช้คำว่า “กำลัง” และ “อยู่” ทวนคำถามอีก หรือในกรณีของคำว่า “แล้ว” และ “ยัง” ที่แม้จะดูเหมือนบังคับเกิดในรูปของคำถาม แต่การปรากฏดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะของโครงสร้างประโยคคำถามมากกว่าจะเป็นการบังคับการปรากฏเพื่อบ่งชี้การณ์ลักษณะโดยคำตอบที่ปรากฏอาจยังคงคำแสดงการณ์ลักษณะ “แล้ว” เพื่อทวนคำถามหรือละไปเลยก็ได้ สาเหตุที่ภาษาไทยยอมให้มีการละคำแสดงการบ่งชี้การณ์ลักษณะได้เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่สามารถตีความได้จากบริบท ดังนั้นคำแสดงการณ์ลักษณะจึงปรากฏแบบไม่บังคับเกิด

3. การใช้อย่างเป็นระบบของการบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะ (Systematicity of tense and aspect)

การใช้อย่างเป็นระบบของคำบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะในภาษาที่มีการบังคับการบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะจะเห็นได้จากการที่ภาษาดังกล่าวมีชุดของคำหรือกระบวนทัศน์ (paradigm) ที่ใช้แสดงกาลและการณ์ลักษณะเป็นระบบที่สมบูรณ์และชัดเจน เช่นในภาษามาลตีส (Maltese) ที่มีชุดคำแสดงการบ่งชี้ความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์แสดงบุรุษ (personal agreement affixes) เพื่อบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างการณ์ลักษณะสมบูรณ์ (perfective) และการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ (imperfective) ที่คำกริยาอย่างแยกชัดเจน (Bhat. 1999) แต่ในภาษาไทย แม้จะมีชุดคำที่ใช้แสดงการณ์ลักษณะก็ตามแต่การใช้นั้นก็ไม่บังคับเกิดเพื่อแสดงความแตกต่างระหว่างการณ์ลักษณะที่สมบูรณ์ชัดเจนดังเช่นภาษาที่มีการบังคับรูปแสดงการณ์ลักษณะเป็นหลัก

4. การกระจายการใช้ของกาลและการณ์ลักษณะในระบบ (Pervasiveness of tense and aspect)

คุณสมบัติประการสุดท้ายของภาษาที่มีการบังคับการบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะคือการปรากฏการใช้กระจายทั่วทั้งระบบ เช่น ภาษาในกลุ่มอินโดอารายัน (Indo-Arayan) มีการบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างการณ์ลักษณะสมบูรณ์และการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ที่กระจายไปทั้งระบบ กล่าวคือ นอกจากจะใช้กับคำกริยาแท้ (finite verb) การบ่งชี้ดังกล่าวยังกระจายการใช้ไปในหน่วยสร้างคำกริยาต่างๆ ด้วย เช่นคำกริยาคุณศัพท์ (adjectival verb) กลุ่มคำกริยาแสดงวิเศษณ์ (adverbial participle) คำกริยาประสม (verb compounds) การแสดงเงื่อนไข (conditionals) วิเศษณ์แสดงเวลา (temporal adverbial) และคำบ่งชี้ความเป็นนาม (nominalizer) เป็นต้น ซึ่งในภาษาไทยไม่น่าจัดอยู่ในกลุ่มภาษาที่มีการบังคับการบ่งชี้ทั้งกาลและการณ์ลักษณะอยู่แล้วดังนั้นคุณสมบัตินี้จึงไม่พบในภาษาไทยอย่างสิ้นเชิง

จากคุณสมบัติข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาษาไทยเองไม่น่าจัดอยู่ในประเภทภาษาที่มีการบังคับรูปแสดงกาล (tense-prominent languages) หรือการณ์ลักษณะ (aspect-prominence language) เป็นหลัก ดังนั้นคำว่า "จะ" ในภาษาไทยจึงไม่ควรจัดประเภทเป็นคำแสดงกาล หรือการณ์ลักษณะ (aspect) เช่นเดียวกับในภาษาอื่นๆ ในทางกลับกันคำว่า "จะ" สมควรจัดเป็นประเภททางไวยากรณ์ประเภทหนึ่งเนื่องจากคำว่า "จะ" สามารถแสดงความหมายทางไวยากรณ์เป็นคำบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงด้วยตัวเองจากคุณสมบัติดังต่อไปนี้

ความหมายสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) มีคุณสมบัติการบังคับการปรากฏในตัวเอง กล่าวคือ "จะ" ไม่สามารถละได้ในบริบทของการแสดงความหมายเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงซึ่งถ้าไม่มี "จะ" ปรากฏในประโยค ประโยคดังกล่าวจะแสดงความหมายสถานะเหตุการณ์จริง (realis) โดยปริยายเช่น

(4) ก. เมื่อวานนี้ดำไปเชียงใหม่ (*แต่ไม่ได้ไป)
ข. เมื่อวานนี้ดำจะไปเชียงใหม่ (แต่ไม่ได้ไป)

(5) ก. วันนี้ดำไปเชียงใหม่ (*แต่ไม่ได้ไป)
ข. วันนี้ดำจะไปเชียงใหม่ (แต่ไม่ได้ไป)

(6) ก. พรุ่งนี้ดำไปเชียงใหม่ (*แต่ไม่ได้ไป)
ข. พรุ่งนี้ดำจะไปเชียงใหม่ (แต่ไม่ได้ไป)

จากตัวอย่างที่ (4)-(6) จะเห็นได้ว่าประโยคที่ไม่มี "จะ" ปรากฏในตัวอย่าง (ก) อยู่ด้วยนั้นจะเป็นประโยคที่มีสถานะเหตุการณ์จริง กล่าวคือเกิดขึ้นจริง ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงไม่สามารถปรากฏร่วมกับถ้อยความที่แสดงว่าเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เกิดขึ้นได้ ในขณะที่ประโยคที่มี "จะ" ปรากฏ ในตัวอย่าง (ข) จะเป็นประโยคที่มีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง สังเกตจากการที่ประโยคดังกล่าวสามารถปรากฏร่วมกับถ้อยความที่แสดงว่าเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงจะปรากฏก็ต่อเมื่อมี "จะ" ปรากฏอยู่ในประโยคเท่านั้น มิเช่นนั้นจะถูกตีความว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงไปโดยปริยาย เมื่อเปรียบเทียบ คุณสมบัติการบังคับการปรากฏกับคำบ่งชี้การณ์ลักษณะแล้ว จะพบว่าคำบ่งชี้การณ์ลักษณะสามารถละได้หากความหมายเชิงการณ์ลักษณะนั้นๆ สามารถตีความได้จากบริบท ในขณะที่ "จะ" ไม่สามารถละได้หากผู้พูดต้องการสื่อความว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นมีสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง จึงอาจกล่าวได้ว่า "จะ" มีคุณสมบัติแสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงด้วยตัวเอง

จากข้อมูลพบว่า "จะ" จะมีความหมายแสดงการบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงด้วยตัวเองซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ให้เห็นถึงสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง และประเภททางความหมายที่คำว่า "จะ" แสดงในบริบททางวากยสัมพันธ์ต่างๆในส่วนต่อไป

บริบททางวากยสัมพันธ์ของหน่วยสร้างที่มีคำว่า "จะ" ปรากฏ

จากข้อมูลพบว่า "จะ" สามารถปรากฏในบริบทแวดล้อมทางวากยสัมพันธ์ต่างๆ ซึ่งสามารถสรุปเป็นแผนผังหน่วยสร้าง (schema) ได้เป็นสามลักษณะดังนี้

(ก) นามวลี + “จะ” + คำกริยาหรือกริยาวลี เช่น

(7) เมื่อวานนี้แดงจะไปเชียงใหม่

(8) ฝนจะตกหนัก

(ข) นามวลี + “จะ” + คำช่วยกริยา + คำกริยาหรือกริยาวลี

ในหน่วยสร้างนี้ คำช่วยกริยา อาจปรากฏในตำแหน่งหน้า “จะ” หรือหลัง “จะ” หรืออาจปรากฏหลังคำกริยาหรือกริยาวลีก็ได้ เช่น

(9) แดงกำลังจะไปเชียงใหม่แล้ว

(10) รถชนกันขนาดนี้ คงจะมีคนตายไม่น้อย

(11) น้องจะต้องหยุดเรียน

(12) แดงจะรับปากอยู่แล้ว

(13) แดงกำลังจะไปเชียงใหม่อยู่แล้ว

(ค) นามวลี + คำกริยา + “จะ” + คำกริยาหรือกริยาวลี เช่น

(14) ผมตั้งใจจะประกอบอาชีพส่วนตัว

(15) ฝรั่งเข้ามาจะตั้งบริษัท

(16) ผมเริ่มจะหายใจไม่ออก

ในหน่วยสร้าง (ก) ซึ่ง “จะ” ปรากฏหน้ากริยาวลี นามวลีที่ปรากฏในตำแหน่งประธานของหน่วยสร้างนี้ได้แก่นามวลีที่แสดงบทบาททางความหมายเป็นผู้กระทำการบางอย่างเมื่อปรากฏกับกริยาวลีแสดงเหตุการณ์การกระทำ (action) หรือผู้ทรงสภาพบางอย่างเมื่อปรากฏกับกริยาวลีแสดงเหตุการณ์ทรงสภาพ (state) นามวลีประธานของหน่วยสร้างนี้อาจจะเป็นสิ่งมีชีวิต (animate subject) หรือสิ่งไม่มีชีวิต (inanimate subject) ก็ได้

ในหน่วยสร้าง (ข) คำว่า “จะ” ปรากฏร่วมกับคำช่วยกริยาอื่นๆ และตามด้วยกริยาวลี คำช่วยกริยาที่ปรากฏในหน่วยสร้างนี้แบ่งได้เป็น คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ (aspect) และคำช่วยกริยาแสดงทัศนะภาวะ (modality) โดยสามารถปรากฏได้ 4 ตำแหน่ง ได้แก่ (1) หน้าคำว่า “จะ” ดังตัวอย่างที่ (10) (2) หลังคำว่า “จะ” ดังตัวอย่างที่ (11) (3) หลังกริยาวลี ดังตัวอย่างที่ (12) และ (4) ปรากฏร่วมกันมากกว่าหนึ่งตำแหน่งคือ ทั้งในตำแหน่งหน้า “จะ” และหลังกริยาวลี ดังตัวอย่างที่ (9) หรือปรากฏร่วมกันในตำแหน่งหลังกริยาวลี ดังตัวอย่างที่(12) หรือแม้แต่ปรากฏร่วมกันในทุกตำแหน่งในหน่วยสร้าง นามวลี + คำช่วยกริยา+ “จะ” + กริยาวลี + คำช่วยกริยา+ คำช่วยกริยา ดังตัวอย่างที่ (13) ซึ่งการปรากฏในสองลักษณะหลังนี้มักเป็นการปรากฏร่วมกันของคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะเท่านั้น

ในส่วนของคำช่วยกริยาที่แสดงการณ์ลักษณะ จากข้อมูลพบว่าคำช่วยกริยาแสดงแสดงการณ์ลักษณะที่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “จะ” ได้ ได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทกำลังดำเนิน (progressive aspect) “กำลัง” คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทคงดำเนินอยู่ (persistent aspect) “ยัง” คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง (continuative aspect) “อยู่” คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะสมบูรณ์ (perfective aspect) “แล้ว” คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ

ประสบการณ์ (experiential aspect) "เคย" และ คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะความถี่ของเหตุการณ์ (frequentative aspect) "มัก"

ส่วนคำช่วยกริยาประเภทที่แสดงทัศนะภาวะที่รวบรวมได้จากข้อมูลนั้นจำแนกได้เป็นสองประเภทได้แก่ (1) คำช่วยกริยาแสดงทัศนะภาวะประเภทแสดงความเห็นของผู้พูด (epistemic modality) และ (2) คำช่วยกริยาแสดงทัศนะภาวะประเภทแสดงความจำเป็นหรือการบังคับจากปัจจัยภายนอก (deontic modality)

ถ้าคำช่วยกริยาเป็นคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ "จะ" อาจปรากฏ (1) หลังคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทกำลังดำเนิน (progressive aspect) *"กำลัง"* และคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทคงดำเนินอยู่ (persistent aspect) *"ยัง"* ตามด้วยคำกริยาหรือกริยาวลี หรือ (2) อาจปรากฏหน้ากริยาวลีโดยมีคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง(continuative aspect) *"อยู่"* และ/หรือ คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะสมบูรณ์ (perfective aspect) *"แล้ว"* ปรากฏตามหลังกริยาวลี หรือ (3) อาจปรากฏหน้าคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่สมบูรณ์ประเภทกำลังดำเนิน (progressive aspect) *"กำลัง"* และคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ประเภทคงดำเนินอยู่ (persistent aspect) *"ยัง"* ตามด้วยคำกริยาหรือกริยาวลี โดยมีคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง (continuative aspect) "*อยู่"* และคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะสมบูรณ์ *"แล้ว"* ปรากฏตามหลังคำกริยาหรือกริยาวลี

สำหรับหน่วยสร้าง (ค) ซึ่ง "จะ" ปรากฏระหว่างคำกริยา คำกริยาที่ปรากฏหน้า "จะ" ได้ ได้แก่

(1) คำกริยาแสดงสภาวะจิตใจ (modality verbs) ได้แก่

(ก) คำกริยาที่แสดงความอยาก ได้แก่ "อยาก" "ต้องการ" "ตั้งใจ" "ประสงค์" "ปรารถนา" "หวัง" "มุ่งหวัง" "ฝัน" "ใฝ่ฝัน" "มุ่ง" "หมาย" "มุ่งหมาย" "จ้อง" "เจตนา" "จงใจ" "เจตนา" "สมัครใจ" "นึก" และ "สนใจ" เป็นต้น

(ข) คำกริยาแสดงการวางแผน ได้แก่ "วางแผน" "กำหนด" "เตรียม" "คบคิดกัน" "คิด" "ดำริ" เป็นต้น

(ค) คำกริยาแสดงการตัดสินใจ ได้แก่ "ตัดสินใจ" "ตกลง" "ตกลงใจ" "เลือก" "เชื่อ" เป็นต้น

(ง) คำกริยาแสดงอารมณ์ ความรู้สึก เช่น "กลัว" "กล้า" "ยินดี" "รัก" "พอใจ" "หวั่น" "ดีใจ" "ชอบ" เป็นต้น

(2) คำกริยาที่แสดงการกระทำ ซึ่งจำแนกได้เป็น

(ก) คำกริยาที่แสดงการกระทำทางกาย เช่น "แสดงท่าที" "เข้ามา" "เดิน" "ออก" "คบคิด" "ตั้งท่า" "รวมตัว" เป็นต้น

(ข) คำกริยาที่แสดงการกระทำทางวาจา เช่น "ประกาศ" "สัญญา" "รับปาก" "ยืนยัน" "ย้ำ" "ขู่" "เจรจา" "เน้น" และ "ปฏิเสธ" เป็นต้น

(3). คำกริยาแสดงการเริ่มของเหตุการณ์ ได้แก่ "เริ่ม"

คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของหน่วยสร้างที่มีคำว่า “จะ” ปรากฏ

หลังจากที่กล่าวถึงคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ของหน่วยสร้างต่างๆ ที่มีคำว่า “จะ” ปรากฏแล้ว ต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของหน่วยสร้างที่กล่าวถึงในส่วนที่หนึ่ง จากการวิเคราะห์คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของบริบทแวดล้อมของคำว่า “จะ” ในหน่วยสร้างต่างๆพบว่าหน่วยสร้างต่างๆที่คำว่า “จะ” ปรากฏสอดคล้องกับบริเวณทางอรรถศาสตร์ (semantic domain) ที่หลากหลายดังจะอธิบายต่อไปนี้

ก. บริบทที่ “จะ” ปรากฏในหน่วยสร้าง นามวลี + “จะ” + กริยาวลี

“จะ”ที่ปรากฏในหน่วยสร้าง นามวลี + “จะ” + กริยาวลีจะแสดงการบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(17) เขาจะรวยแน่ๆ

(18) เรื่องที่เรายกมาถกเถียงกันประจำจะเป็นเรื่องความเสื่อมทรามทางศีลธรรม

(19) เราจะกันสองคนมาเป็นพยาน

(20) เพื่อนๆจะโทรมาให้กำลังใจว่า ทำดีแล้วนะ

(21) ถ้าเขามีเวลา เขาจะเที่ยวรอบโลก

(22) หมอนั่นจะเรียกสเปคตรัมว่าปิศาจ

(23) การสร้างสะพานจะช่วยย่นระยะทาง

ในหน่วยสร้างนี้ “จะ” แสดงการบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในบริเวณทางอรรถศาสตร์ (semantic domain) ที่หลากหลายซึ่งสามารถวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบกับบริเวณทางอรรถศาสตร์ที่เดอฮาน (de Haan: to appear) เสนอไว้ ดังนี้

(1) ความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์ (Possibility)

“จะ” ที่ปรากฏในหน่วยสร้างนี้สามารถปรากฏในบริเวณทางความหมายที่แสดงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ (possibility) ทั้งแบบเป็นไปได้มากและเป็นไปได้น้อยตามระดับความมั่นใจของผู้พูด (speaker’s confidence) ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับความเป็นสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เนื่องจากเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นไปได้นั้นเป็นเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ แม้ผู้พูดจะแสดงระดับความมั่นใจมากน้อยเพียงใดก็ตาม เช่น ในตัวอย่างที่ (17) “เขาจะรวยแน่ๆ” แสดงเหตุการณ์ที่ผู้พูดมีความเชื่อมั่นว่านามวลีประธาน “เขา” มีความเป็นไปได้สูงที่จะรวย แม้ผู้พูดจะแสดงระดับความมั่นใจว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นสูง สังเกตจากการใช้วิเศษณ์ “แน่ๆ” แสดงความมั่นใจในสถานะของการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ก็ตาม แต่เหตุการณ์ “รวย” ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อย ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์จึงมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (20) “เพื่อนๆจะโทรมาให้กำลังใจว่า ทำดีแล้วนะ” และตัวอย่างที่ (22) “หมอนั่นจะเรียกสเปคตรัมว่าปิศาจ” ที่แสดงเหตุการณ์ที่ผู้พูดมั่นใจว่ามีความเป็นไปได้ที่นามวลีประธาน “เพื่อนๆ” และ “หมอนั่น” จะกระทำการ “โทรมาให้กำลังใจ” และ “เรียกสเปคตรัมว่าปีศาจ” ให้เกิดขึ้นหลังจากเวลากล่าวถ้อย ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน และอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์เหล่านี้จึงสามารถถูกบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงด้วยคำว่า “จะ” ได้

เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (23) "การสร้างสะพานจะช่วยย่นระยะทาง" แสดงเหตุการณ์ที่ผู้พูดมีความมั่นใจว่านามวลีประธาน "การสร้างสะพาน" มีความเป็นไปได้ที่จะยังผลให้เกิดการย่นระยะทาง อย่างไรก็ตามเหตุการณ์การย่นระยะทาง ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อย และอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ สถานะของเหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นเหตุการณ์สมมติและสามารถถูกบ่งชี้ด้วยคำว่า "จะ" ได้

(2) ความตั้งใจ เจตนา (Volition)

"จะ" ที่ปรากฏในหน่วยสร้างนี้สามารถปรากฏในบริเวณทางความหมายที่แสดงความตั้งใจ หรือเจตนา (volition) ได้เนื่องจากเหตุการณ์ที่เป็นเจตนาของผู้พูดมีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับความเป็นสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง(irrealis)ในลักษณะที่ผลของความตั้งใจหรือเจตนามักเป็นสิ่งที่ไม่มีความแน่นอนในการเกิดขึ้น เช่นในตัวอย่างที่ (19) "เราจะกันสองคนมาเป็นพยาน" แสดงเหตุการณ์ความตั้งใจ และเจตนาของนามวลีประธานบุรุษที่หนึ่ง "เรา" ที่จะกันคนไว้เป็นพยาน เนื่องจากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นความตั้งใจจึงมีความไม่แน่นอนของการเกิดเหตุการณ์มี "การกันคนสักคนไว้เป็นพยาน" จึงอาจเกิดขึ้นจริงหรือไม่เกิดจริงก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์ในลักษณะดังกล่าวจึงถูกบ่งชี้ด้วยคำว่า "จะ"

(3) เหตุการณ์ที่จะเกิดตามเงื่อนไข (Conditionals)

โดยปกติแล้ว เหตุการณ์เงื่อนไขมักจะมีสถานะเหตุการณ์เป็นเหตุการณ์สมมติซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ที่ตรงข้ามความจริง ในภาษาไทยเหตุการณ์เงื่อนไขจะมีรูปคำเชื่อมอนุพากย์ "ถ้า" และ "หาก" นำหน้าอนุพากย์ที่แสดงเงื่อนไข เช่นในตัวอย่างที่ (21) "ถ้าเขามีเวลา เขาจะเที่ยวรอบโลก" ผู้พูดแสดงเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกับเหตุการณ์จริง กล่าวคือการเที่ยวรอบโลกไม่ได้เกิดจริง แต่ผู้พูดแสดงการคาดคะเนว่าถ้าเงื่อนไขคือการมีเวลาเกิดขึ้น เหตุการณ์หลักคือการเที่ยวรอบโลก ก็จะมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงผู้พูดรู้ว่าเหตุการณ์เงื่อนไขนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง ณ ขณะที่พูด เหตุการณ์หลักคือการเที่ยวรอบโลกจึงไม่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เหตุการณ์ที่แสดงการเกิดตามเงื่อนไขจึงมักถูกบ่งชี้ด้วยคำว่า "จะ" เสมอ

(4) อนาคตกาล (Futurity)

ในทางแบบลักษณ์ภาษาพบว่าความหมายแสดงอนาคตกาลเป็นความหมายที่มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เนื่องจากสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงมีคุณสมบัติเป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ดังนั้นสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงที่แสดงโดย "จะ" ในภาษาไทยจึงแสดงนัยว่าเป็นเหตุการณ์ในอนาคตด้วย โดยในทุกบริเวณความหมายทั้ง ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ ความตั้งใจหรือเจตนา และเหตุการณ์แสดงเงื่อนไข ที่แสดงโดยหน่วยสร้างนี้สามารถตีความเป็นเหตุการณ์ในอนาคตได้ทั้งสิ้น

ข. บริบทที่ "จะ" ปรากฏในหน่วยสร้าง นามวลี + "จะ" + คำช่วยกริยา + กริยาวลี

(24) ข้อมูลเล็กๆน้อยๆที่ไม่สลักสำคัญอะไรเลยอาจจะเป็นกุญแจสำคัญที่จะเปิดโปงท่อสายใยขององค์การค้ายาเสพติด

(25) รถชนกันขนาดนี้ คงจะมีคนตายไม่น้อย

(26) คุณเปรมอาจจะออกไปฝึกขี่ม้า

(27) เขาเล่นซ่อนแอบ หากใครถูกหาพบก่อน คนนั้นจะต้องถูกปรับแพ้

(28) เขาเคยจะไปเมืองนอก (แต่ไม่ได้ไป)

(29) เขากำลังจะไปทำงาน

(30) เขากำลังจะไปทำงานอยู่แล้ว

คำช่วยกริยา(auxiliaries) ที่ปรากฏในหน่วยสร้างนี้มีสองประเภทได้แก่ (1) คำช่วยกริยาที่แสดงทัศนะภาวะบอกความเห็น เช่น “อาจ” “คง” “ต้อง” และ (2) คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ เช่น “มัก” “กำลัง” “เคย” เมื่อ “จะ” ปรากฏในหน่วยสร้างนี้ “จะ” แสดงการบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในบริเวณทางอรรถศาสตร์ที่แสดงโดยคำช่วยกริยาแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

“จะ” ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยากริยาแสดงการณ์ลักษณะ

(1) อนาคตอันใกล้ (Imminence of action)

เนื่องจากสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้น ณ ขณะที่พูด กล่าวคือไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงจึงอาจหมายถึงเหตุการณ์ในอนาคตได้ด้วย ดังนั้นเหตุการณ์แสดงอนาคตในภาษาส่วนใหญ่จึงเป็นเหตุการณ์ที่มักมีการบ่งชี้ด้วยคำแสดงสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง รวมถึงภาษาไทยด้วย เช่น ในตัวอย่างที่ (29) “เขากำลังจะไปทำงาน” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “เขา” มีแนวโน้มที่จะแสดงการกระทำ “ไปทำงาน” ภายหลังเวลาที่กล่าวถ้อย โดยเน้นว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในระยะเวลาที่ใกล้กับเวลากล่าวถ้อย ทั้งนี้เนื่องจาก “กำลัง” เพิ่มเติมความหมายลักษณะพลวัตไปที่สภาพก่อน (pre-state) ที่แสดง เหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นเหตุการณ์ที่แสดงอนาคตอันใกล้ อย่างไรก็ตามเนื่องจากเหตุการณ์แสดงอนาคตอันใกล้เป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง ณ ขณะที่พูด เหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง และมักเกิดร่วมกับคำว่า “จะ” เสมอ

เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (30) “เขากำลังจะไปทำงานอยู่แล้ว” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “เขา” มีแนวโน้มที่จะกระทำเหตุการณ์ “ไปทำงาน” ภายหลังเวลาที่กล่าวถ้อย โดยเน้นว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นเป็นเหตุการณ์ที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นใกล้กับเวลาที่กล่าวถ้อยจากการขยายความหมายเพิ่มเติมด้วยคำว่า “อยู่” ซึ่งแสดงการดำเนินต่อเนื่องของเหตุการณ์ และคำว่า “แล้ว” ที่แสดงการเน้นไปที่สภาพก่อน(pre-state) เหตุการณ์ดังกล่าวจึงแสดงอนาคตอันใกล้มากขึ้นกว่าประโยค “เขากำลังจะไปทำงาน” เช่นเดียวกันเหตุการณ์แสดงอนาคตอันใกล้เป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้น ณ ขณะที่พูด เหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง

(2) เหตุการณ์ที่เป็นประสบการณ์ (Experience) ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง

แม้เหตุการณ์แสดงประสบการณ์โดยทั่วไปจะหมายถึงเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้วและมีสถานะเป็นเหตุการณ์จริง (realis) แต่หากประสบการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยังไม่ทันได้เกิดขึ้น ประสบการณ์ดังกล่าวจะมีสถานะเป็นเหตุการณ์สมมติ เช่น ในตัวอย่างที่ (28) “เขาเคยจะไปเมืองนอก (แต่ไม่ได้ไป)” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “เขา” เคยมีประสบการณ์จะได้ไปเมืองนอกอย่างน้อยหนึ่งครั้งก่อนเวลาที่กล่าวถ้อย แต่ประสบการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นจริง คำว่า “เคย” แม้จะแสดงประสบการณ์ของเหตุการณ์ดังกล่าว แต่เมื่อบ่งชี้ด้วย “จะ” นี้จะกลายเป็นสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง

"จะ" ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยากริยาแสดงทัศนะภาวะบอกความเห็น

คำช่วยกริยาประเภทแสดงทัศนะภาวะบอกความเห็น (epistemic modal) โดยทั่วไปแล้วจะแสดงระดับของการประเมินความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ ดังนี้

(1) ความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์ (Possibility)

การประเมินความเป็นไปได้ของการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ (possibility) มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เนื่องจากเหตุการณ์ที่ถูกประเมินนั้นเป็นเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้ เช่นในตัวอย่างที่ (24) "ข้อมูลเล็กๆน้อยๆที่ไม่สลักสำคัญอะไรเลยอาจจะเป็นกุญแจสำคัญที่จะเปิดโปงท่อสายใยขององค์การค้ายาเสพติด" แสดงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ที่ว่าข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ อาจเป็นกุญแจสำคัญโดยคำว่า "อาจ" แสดงการคาดคะเนในลักษณะที่เป็นกลางจากการประเมินสถานการณ์แวดล้อมทั่วๆ ไป แม้เหตุการณ์ดังกล่าวจะมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นไม่มากก็น้อย แต่สิ่งที่ได้จากการคาดคะเนมีคุณสมบัติเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน กล่าวคืออาจเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงสอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์สมมติและมักถูกบ่งชี้ด้วยคำว่า "จะ" เสมอ

(2) ความน่าจะเป็นของการเกิดเหตุการณ์ (Probability)

แม้ความน่าจะเป็น (probability) จะแสดงโอกาสของการเกิดขึ้นของเหตุการณ์มากกว่าเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นไปได้ก็ตาม แต่ความน่าจะเป็นก็มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ที่สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) ด้วยเนื่องจากเหตุการณ์ที่ถูกประเมินว่าน่าจะเกิดนั้นอาจเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ แม้ผู้พูดจะแสดงระดับความมั่นใจต่อสิ่งที่คาดว่าน่าจะเป็นมากเพียงใดก็ตาม เช่นในตัวอย่างที่ (25) "รถชนกันขนาดนี้ คงจะมีคนตายไม่น้อย" แม้การที่ผู้พูดใช้ "คง" จะแสดงการคาดคะเนในลักษณะที่ผู้พูดมีความโน้มเอียงไปในทางที่ตนคะเนบนพื้นฐานของข้อมูลหรือหลักฐานที่ชัดเจนมากกว่าการใช้ "อาจ" ก็ตาม แต่เหตุการณ์ "มีคนตายไม่น้อย" อาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นอย่างที่ได้คาดคะเนไว้ก็ได้เนื่องจากเหตุการณ์ดังกล่าวไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในขณะที่มีการกล่าวถ้อยด้วยเหตุนี้เหตุการณ์ดังกล่าวจึงถูกบ่งชี้ด้วยคำว่า "จะ" เพื่อแสดงให้เห็นว่าการคาดคะเนดังกล่าวมีสถานะเป็นเพียงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นและอาจเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้

เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (27) "เขาเล่นซ่อนแอบ หากใครถูกหาพบก่อน คนนั้นจะต้องถูกปรับแพ้" แม้จะเลือกใช้คำว่า "ต้อง" เพื่อแสดงความจำเป็นที่มีเงื่อนไขหรือปัจจัยภายนอกบางอย่างเป็นตัวบังคับให้เหตุการณ์การถูกปรับแพ้เกิดขึ้นก็ตาม แต่เหตุการณ์นี้อาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้

ค. บริบทที่ "จะ" ปรากฏในหน่วยสร้าง นามวลี + คำกริยา$_1$ + (ว่า/ ที่) + จะ + คำกริยาหรือกริยาวลี$_2$

(31) ผมตั้งใจจะประกอบอาชีพส่วนตัว

(32) ท่านปรารถนาจะกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่าย

(33) ไม่ห้ามหากผู้ใดประสงค์จะเดินทางด้วยวิธีนี้

(34) เขาคิดจะเรียนต่อ

(35) *มาเลเซียตกลงจะซื้อข้าวจากอินเดีย*

(36) ตนยินดีจะช่วยเต็มที่

(37) เขากล้าจะเล่นบทนี้

(38) บริษัทเจรจาจะขอกู้เงินจากธนาคาร

(39) ที่ประชุมเน้นจะให้ความช่วยเหลือกับประเทศที่ยากจน

(40) ฝรั่งเข้ามาจะตั้งบริษัท

(41) เราเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ที่เข้าใจกันผิดอย่างหนึ่งอย่างใด

(42) ประชาชนเริ่มจะยอมรับความจริง

(43) ผมเริ่มจะหายใจไม่ออก

"จะ" ที่ปรากฏในหน่วยสร้าง นามวลี + คำกริยา$_1$ + (ว่า/ ที่) + จะ + คำกริยาหรือกริยาวลี$_2$ แสดงการบ่งชี้สถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในบริเวณทางอรรถศาสตร์ที่หลากหลายตามประเภททางความหมายของคำกริยาที่ปรากฏร่วมด้วย ดังนี้

(1) ความตั้งใจ เจตนา (Volition)

เหตุการณ์แสดงความตั้งใจ หรือเจตนา (volition) เป็นเหตุการณ์ที่มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เนื่องจากผลของความตั้งใจหรือเจตนาเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้นแน่นอนและอาจเปลี่ยนแปลงได้ แม้จะผู้พูดจะมีความตั้งใจมากน้อยเพียงใดก็ตาม ความตั้งใจ หรือเจตนาในหน่วยสร้างนี้มาจากคุณลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำกริยาเกี่ยวกับสภาวะจิตใจที่แสดงความตั้งใจหรือเจตนาเช่น ในตัวอย่างที่ (31) "ผมตั้งใจจะประกอบอาชีพส่วนตัว" แสดงเหตุการณ์ความตั้งใจหรือเจตนาของนามวลีประธาน "ผม" ที่จะประกอบอาชีพส่วนตัว อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ "ประกอบอาชีพส่วนตัว" อาจไม่เกิดขึ้นจริงตามที่ตั้งใจหรือเจตนาไว้ก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในขณะที่พูด

เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (32) "ท่านปรารถนาจะกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่าย" แสดงเหตุการณ์ความตั้งใจหรือความปรารถนาของนามวลีประธาน "ท่าน" ที่จะกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่าย ซึ่งแม้จะเป็นความปรารถนาที่แรงกล้าเพียงใดก็ตาม แต่เหตุการณ์การกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่ายอาจไม่เกิดขึ้นก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง

(2) วัตถุประสงค์ (Purpose)

เหตุการณ์แสดงวัตถุประสงค์เป็นเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ไม่เกิดจริงเนื่องจากเหตุการณ์ที่เป็นวัตถุประสงค์เป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น ความหมายแสดงวัตถุประสงค์ในหน่วยสร้างนี้มาจากคุณลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำกริยาที่เกี่ยวกับการกระทำทางกายและการกระทำทางวาจาที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาอื่นในลักษณะของเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อเนื่อง เช่นในตัวอย่างที่ (40) "ฝรั่งเข้ามาจะตั้งบริษัท" แสดงเหตุการณ์ที่ประนามวลีประธาน "ฝรั่ง" เข้ามาในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์คือการตั้งบริษัท แต่เหตุการณ์การตั้งบริษัทยังไม่เกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (38) "บริษัทเจรจาจะขอกู้เงินจากธนาคาร" แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน "บริษัท" แสดงการกระทำทางวาจาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์คือการขอกู้เงิน อย่างไรก็ตามเหตุการณ์การ "กู้เงิน" เป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเหตุการณ์แสดงวัตถุประสงค์ที่ปรากฏหลังคำกริยาแสดงการกระทำทั้งทางกายและวาจาในหน่วยสร้างนี้ล้วนมีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงทั้งสิ้น เนื่องจากเหตุการณ์แสดงวัตถุประสงค์เป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกับเหตุการณ์ที่แสดงโดยคำกริยาตัวแรก กล่าวคือยังไม่เกิดขึ้นในขณะที่พูดดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงอาจเกิดขึ้นในลำดับต่อไปหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์แสดงวัตถุประสงค์เหล่านี้จึงมักมีการบ่งชี้ด้วยคำว่า “จะ” เสมอ

(3) ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ (Possibility)

ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์มีสถานะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) เนื่องจากเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นไปได้นั้นเป็นเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ แม้ผู้พูดจะแสดงระดับความมั่นใจ (speaker’s confidence) มากน้อยเพียงใดก็ตาม เช่นในตัวอย่างที่ (41) “เราเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ที่เข้าใจกันผิดอย่างหนึ่งอย่างใด” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “เรา” เชื่อว่าเหตุการณ์ที่แสดงโดยคำกริยา$_2$ ในส่วนเติมเต็มที่ตามหลัง “จะ” มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น แม้ผู้พูดจะแสดงระดับความมั่นใจมากสังเกตจากการใช้คำว่า “เชื่อ” ก็ตามแต่เหตุการณ์ดังกล่าวมีสถานะความเป็นไปได้ไม่แน่นอน กล่าวคืออาจเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นสถานะเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงและมักปรากฏร่วมกับคำว่า “จะ” เสมอ

(4) การเริ่มของเหตุการณ์ (Inceptive)

การเริ่มต้นของเหตุการณ์มีคุณสมบัติเป็นเหตุการณ์สมมติเนื่องจากเหตุการณ์ที่แสดงการเริ่มของเหตุการณ์ซึ่งแสดงโดยคำกริยา$_2$ ในส่วนเติมเต็มที่ตามหลัง “จะ” เป็นเพียงเหตุการณ์บางส่วนที่ยังไม่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ ณ เวลากล่าวถ้อย เช่นในตัวอย่างที่ (42) “ประชาชนเริ่มจะยอมรับความจริง” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “ประชาชน” แสดงการเริ่มของเหตุการณ์การยอมรับความจริง แต่เหตุการณ์การยอมรับความจริงนั้นเป็นเพียงระยะเริ่มต้นยังไม่สมบูรณ์ ณ เวลากล่าวถ้อย ดังนั้นเหตุการณ์การเริ่มดังกล่าวจึงเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงด้วย

(5) เหตุการณ์เป้าหมาย (Goal)

เช่นเดียวกับประเภททางความหมายอื่นๆ เหตุการณ์แสดงเป้าหมายมีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงเนื่องจากเหตุการณ์เป้าหมายซึ่งแสดงโดยคำกริยา$_2$ ในส่วนเติมเต็มที่ตามหลัง “จะ” เป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย เช่นในตัวอย่างที่ (36) “ตนยินดีจะช่วยเต็มที่” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “ตน” แสดงความรู้สึกยินดีที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์เป้าหมายซึ่งแสดงโดยคำกริยา$_2$ ในส่วนเติมเต็มที่ตามหลัง “จะ” คือการ “ช่วยเต็มที่” แต่เหตุการณ์การช่วยนั้นยังไม่เกิดขึ้น ณ เวลากล่าวถ้อย เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ (37) “เขากล้าจะเล่นบทนี้” แสดงเหตุการณ์ที่นามวลีประธาน “เขา” แสดงความกล้าที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์เป้าหมายซึ่งแสดงโดยคำกริยา$_2$ ในส่วนเติมเต็มที่ตามหลัง “จะ” คือการได้เล่นบทนี้ แต่เหตุการณ์การแสดงบทบาทนั้นไม่เกิดขึ้นจริง ณ เวลากล่าวถ้อย

สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า “จะ” ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบทางความหมายหนึ่งของหน่วยสร้างแสดงสถานะเป็นตัวบ่งชี้เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis marker) ในภาษาไทยโดยสามารถปรากฏในบริเวณทางอรรถศาสตร์ที่หลากหลายอาทิ เช่น ความเป็นไปได้ของการเกิดเหตุการณ์ ความตั้งใจ เจตนา วัตถุประสงค์ อนาคต เหตุการณ์ที่แสดงเงื่อนไข เหตุการณ์เป้าหมาย การเริ่มของเหตุการณ์ ดังกล่าวข้างต้นซึ่งสามารถสรุปเป็นตารางดังต่อไปนี้

ตารางแสดงบริเวณทางอรรถศาสตร์ที่สอดคล้องกับสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงที่แสดงโดย “จะ”

บริเวณทางอรรถศาสตร์		หน่วยสร้าง ก.	หน่วยสร้าง ข.				หน่วยสร้าง ค.
			คำช่วยกริยาต้นแบบ		คำช่วยกริยาไม่ต้นแบบ		
			การณ์ลักษณะ	ทัศนะภาวะ	การณ์ลักษณะ	ทัศนะภาวะ	
1.	ความน่าจะเป็น			✔		✔	
2.	ความเป็นไปได้	✔	✔	✔	✔	✔	
3.	ความตั้งใจ เจตนา	✔	✔				✔
4.	อนาคต	✔	✔	✔	✔	✔	✔
5.	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเงื่อนไข	✔					
6.	เหตุการณ์เป้าหมาย						✔
7.	การเริ่มของเหตุการณ์						✔
8.	วัตถุประสงค์						✔

ความหมายสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง (irrealis) นี้มีคุณสมบัติการบังคับการปรากฏในตัวเอง กล่าวคือ “จะ” ไม่สามารถละได้ในบริบทของการแสดงความหมายเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงจะปรากฏก็ต่อเมื่อมี “จะ” ปรากฏอยู่ในประโยค มิเช่นนั้นจะถูกตีความว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงไปโดยปริยาย จึงสรุปได้ว่า “จะ” ไม่สามารถละได้หากผู้พูดต้องการสื่อความว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นมีสถานะเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงซึ่งแสดงว่า “จะ”น่าจะเป็นคำไวยากรณ์แสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในภาษาไทยเนื่องจากมีคุณสมบัติแสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงได้ด้วยตัวเองดังกล่าวข้างต้น

งานวิจัยนี้ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ด้านไวยากรณ์ภาษาไทย นอกจากนี้ยังเสนอความรู้พื้นฐานเพื่อการศึกษาคำช่วยกริยาอื่นๆในภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาระบบไวยากรณ์ไทย และการศึกษาแบบลักษณ์ภาษาต่อไป

บรรณานุกรม

ราตรี ธันวารชร. (2516). **ลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิจินตน์ ภาณุพงศ์. (2531). **โครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2532). **หลักภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

Bhat, Shankara. (1999). **On the Prominence of Tense, Aspect, and Mood.** Amsterdam: Benjamins.

Bybee, Joan; Perkins, Revere; & Pagliuca, William. (1994). **The Evolution of Grammar : Tense, Aspect, and Modality in the Languages of the World.** Chicago: The University of Chicago Press.

Chung, Sandra; & Timberlake, Alan. (1985). Tense, Aspect, and Mood. In **Language Typology and Syntactic Description.** Edited by Timothy Shopen, Vol. 3. pp. 203-258. Cambridge: Cambridge University Press.

De Haan, Ferdinand. **Irrealis: Fact or Fiction?**. Retrieved April 4, 2011, from http://www.u.arizona.edu/~fdehaan/papers/Irrealis.pdf

Kullavanijaya, Pranee. (1968). **A Study of Preverbs in Thai.** Thesis M.A. Hawaii: University of Hawaii. Unpublished

Paramasivam, K. (1979). **Effectivity and Causativity in Tamil.** Trivandrum: Dravidian Linguistics Association.

Sapir, Edward. (1930). **Southern Paiute : A Shoshonean Language.** Proceedings of the American Academy of Arts and Sciences: 65

Scovel, T. S. (1970). **A Grammar of Time in Thai.** Dissertation Ph.D. Austin: The University of Texas at Austin.

Sindhavananda, Kanchana. (1970). **The Verbs in Modern Thai.** Dissertation Ph.D. n.p.: Georgetown University.

Warotamasikhadit, Udom. (1972). **Thai Syntax: An Outline.** The Hague, Paris: Mouton.

Zeitoun, Elizabeth. (2005). Tsou. In **The Austronesian languages of Asia and Madagascar.** Edited by Adelaar, K. Alexander and Nikolaus Himmelmann. Psychology Press.